

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Δωμάτιον ἐν τοῖς ἀνακτόροις

Εἰσέρχεται ὁ δευτέρως ΦΡΙΑΕΡΙΚΟΣ μετὰ τινων εὐπατριδῶν καὶ τοῦ Ὀλδιδέου.

ΔΟΥΞ ΦΡΙΑΕΡΙΚΟΣ Δὲν τὸν εἶδτε ἔκτοτε ; Ἀδύνατον, ἀδύνατον, κύριε. Ἄν μὴ ὑπερίσχυεν ἐν ἐμοὶ ἡ ἐπιείκεια, δὲν θὰ ἐζήτουν ἄλλο ἀντικείμενον πρὸς ἐκδίκεσιν, ἀφ' οὗ ἔχω σέ εἰς τὴν διάκρισίν μου. Ἀλλὰ πρόσθετον εὗρε τὸν ἀδελφόν σου ὅπουδ' ἦ ποτε καὶ ἂν ἦνε. Ζήτησέ τον μετὰ τὸ κερί· ζῶντα ἢ νεκρόν, ἐπανάρεσε αὐτὸν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους, εἰδεμὴ, μὴ ἐπ' ἀνέλθῃς πλέον νὰ ζητήτῃς πόρον ζωῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν. Τὰς γαίους σου καὶ ὅτι ἄλλο ἄξιον κατασχέσεως ὀνομάζεις ἰδικόν σου, θὰ κατὰσχῶμεν εἰς χεῖράς μας, ἕως ὅτου διὰ τοῦ τρύματος τοῦ ἀδελφοῦ σου, δυνηθῇς ν' ἀπαλλαγῇς τῶν περὶ σοῦ ὑπονοιῶν.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ. ὦ, ἂν ἡ ἐξοχότης σου ἐγίνωσκε καλῶς τὴν καρδίαν μου ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ! Οὐδέποτε κατὰ τὸν βίον μου ἠγάπησαί τὸν ἀδελφόν μου.

ΔΟΥΞ Φ. Τοῦτο σέ ἀπαδεικνύει ἀκόμη φυλότερον. Ἐκβάλλετε αὐτὸν ἔξω τῶν θυρῶν, καὶ ἂς ἐκτιμήσωσιν οἱ ἀρμόδιοι ὑπ' ἄλληλοι τὴν οἰκίαν καὶ τὰς γαίους του. Πράξατέ το ἀμέσως καὶ ἐκδιώξατέ τον. (Ἐξέρχ. πάντες.)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Τὸ Δάσος.

Εἰσέρχεται ὁ ΟΡΑΑΝΔΟΣ κρατῶν τεμάχιον χάρτου.

ΟΡΑΑΝΔΟΣ. Μείνατε αὐτοῦ ἀνηρτημένοι ὡς στίχοι μου εἰς μαρτύριον τοῦ ἔρωτός μου· σὺ δὲ ἡ τριπλοῦν στέμνη φοροῦσα βελίλιστα τῆς νυκτός, ἐπίβλεψον διὰ τῶν ἀγνῶν ὀφθαλμῶν σου ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ὠχρᾶς σφαίρας σου, ἐπὶ τὸ ὄνομα τῆς κυνηγοῦ θεᾶς ! ἥτις κατέχει τὸν βίον μου. ὦ Ροζαλίνδα ! Τὰ δένδρα ταῦτα θὰ εἶνε τὰ βιβλία μου καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν θὰ χαράξω τὰς σκέψεις μου, ἵνα πάντες οἱ τὸ δάσος

ποῦντες ὀφθαλμοί, ἴδωσι πανταχοῦ μαρτυρουμένην

τρέξον Ὀρλάνδε, χάραξον ἐπὶ ἐκάστου

νέκυσσας ἐκείνην. (Ἐξέρχεται.)

I Thy huntress name
huntress νὰ σ

that my full life doth sway; πῶς ἐνταῦθα λέγει· ὁ Schmidt τὸ
ἐκείνη τὴν Ἀρτεμιν.

τοῦτο ἐπισκο-
τὴν ἀρετὴν σου. Τρέξον
δένδρου τὴν ὠρχίαν, καὶ ἀγνήν α-

Εισέρχονται ὁ ΚΟΡΙΝΝΟΣ καὶ ὁ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ.

ΚΟΡΙΝΝΟΣ. Καὶ πῶς σοῦ φαίνεται αὕτη ἡ ζωὴ τοῦ βοσκοῦ;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν βοσκὲ, αὕτη καθ' ἐαυτὴν εἶνε καλὴ, ἀλλ' ὡς ζωὴ βοσκοῦ δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν· ὡς ζωὴ μονήρης μοῦ ἀρέσκει ἀλλ' ὡς ἐρημικὸς βίος εἶνε πολὺ ἄθλιος. Ὡς ζωὴ ἀγροτικὴ μοῦ ἀρέσκει πολὺ, ἀλλ' ὡς βίος τὸν ὁποῖον διάγει τις μακρὰν τῆς αὐλῆς, εἶνε μόνονος. Ὡς βίος ὀλιγαρκείας συμβιβάζεται βλέπεις μὲ τὸν χαρακτῆρά μου, ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν τοῦ λείπει ἡ ἀφθονία δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰς διαθέσεις μου, (τὸν στόμαχόν μου.) Καταλαμβάνεις ἀπὸ φιλοσοφίαν βοσκὲ;

ΚΟΡ. Ὅ,τι καταλαμβάνω εἶνε ὅτι, ὅσον περισσότερον ἀρρωστος εἶνε κανεὶς, τόσον περισσότερον στενοχωρεῖται· ὅτι λείπουν τρεῖς καλοὶ φίλοι ἀπὸ ἐκεῖνον ὅστις δὲν ἔχει χρήματα, μέτρα καὶ καλὴ καρδίαν· ὅτι ἡ ιδιότης τῆς βροχῆς εἶνε νὰ ὑγραίνῃ, καὶ τῆς φωτιᾶς νὰ καίῃ· ὅ,τι ἡ καλὴ βοσκὴ κάμνει τὰ πρόβατα παχύνει ὅτι ἡ κυριώτερά αἰτία τῆς νουκτὸς εἶνε ἡ ἔλλειψις τοῦ ἡλίου· καὶ ὅτι ὅστις δὲν ἐπροικίσθη ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ πνεῦμα, ἡ δὲν τὸ ἀπέκτησε διὰ τῆς ἐπιστήμης, εἰμπορεῖ νὰ παραπενηταί· ὅτι δὲν ἔλαβε καλὴν ἀνατροφὴν, ἢ ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ πολὺ κουτούς γονεῖς.

ΓΕΛ. Αὐτὸς ἐδῶ εἶνε φυσικὸς φιλόσοφος. Ἦσουν ποτὲ εἰς τὴν αὐλὴν βοσκὲ;

ΚΟΡ. Ὁχι, μὰ τὴν ἀληθείαν.

ΓΕΛ. Τότε εἶσαι κολασμένος.

ΚΟΡ. Ἐλπίζω πῶς δὲν εἶμαι.

ΓΕΛ. Ἀλήθεια εἶσαι κολασμένος, ὅπως ἓνα κακοφνημένο αὐγὸ· φημένον μόνον ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος.

ΚΟΡ. Διότι δὲν ἦσουν εἰς τὴν αὐλὴν; Ἀπόδειξέ το.

ΓΕΛ. Ἐ, ἂν δὲν ἦσουν ποτὲ εἰς τὴν αὐλὴν, δὲν εἶδες ποτὲ καλοὺς τρόπους· ἀφοῦ δὲ δὲν εἶδες ποτὲ καλοὺς τρόπους, τότε οἱ τρόποι σου κατ' ἀνάγκην θὰ εἶνε κακοί· καὶ τὸ κακὸν εἶνε ἀμάρτημα, καὶ τὸ ἀμάρτημα εἶνε κόλασις. Δὲν τὴν ἔχεις καλὰ βοσκὲ.

ΚΟΡ. Καθόλου, οἱ κακοὶ τρόποι τῆς αὐλῆς εἶνε τόσον γελοῖοι εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅσον οἱ τρόποι τῆς ἐξοχῆς εἶνε καταγέλαστοι εἰς τὴν αὐλὴν. Μοῦ εἶπες ὅτι εἰς τὴν αὐλὴν δὲν χαιρετᾶτε, καὶ ὅτι φιλεῖτε τὰ χέρια σας· ἡ εὐγένεια αὐτῇ θὰ ἦτο ῥυπαρά, ἂν οἱ αὐλικοὶ ἦσαν βοσκοί.

ΓΕΛ. Ἀπόδειξέ το ἀμέσως, ἐμπρὸς, ἀπόδειξέ το.

ἡμεῖς πίνομε πάντοτε τὰ πρόβατά μας, καὶ ἠξεύρεις ὅτι

ΚΟΡ. Να,

ἡπαρ.

τὸ δέρμα των εἶνε

ἡ ἰδρώνουν τὰ χέρια τῶν αὐλικῶν; μήπως τὸ

ἄνισινόν ὅσον ὁ ἰδρῶς τοῦ ἀνθρώπου;

ἡ ἰσχυρότερον.

ΓΕΛ. Μπᾶ, καὶ μήπως οὐ

λίπος τοῦ προβάτου δὲν εἶνε τόσον

ἀσθενές, ἀτθενές πηχάδειγμα· φέρε ἓνα καλόν

ΚΟΡ. Ἐκτὸς τούτου τὰ χέρια μας εἶνε σκληρόδερμα.

ΓΕΛ. Τὰ χεῖλη σὰς θὰ αἰσθανθῶσι καλλίτερον τὴν ἀφὴν αὐτῶν. Πάλιν ἀσθενὲς περὶ δειγμ. Ἐμπρὸς, φέρε καλλίτερον.

ΚΟΡ. Καὶ συχνὰ εἶνε πιστωμένα, ἐπειδὴ θεραπεύμεν τὰς πληγὰς τῶν προδύτων μας· ἤθελες λοιπὸν νὰ φιλοῦμεν πίσσαν; Τὰ χέρια τῶν αὐλικῶν εἶνε μυρωμένα ἀπὸ μόσχον.

ΓΕΛΩΤ. ὦ εὐηθέστατε ἄνθρωπε! ¹ ὦ ἀληθὲς σκοληκόδρωμα ἀπένκντε τεμαχίου κρέατος νωποῦ. Μάνθανε περὶ τῶν σοφῶν καὶ σκέπτου· ὁ μόσχος εἶνε ἀγενεστέρως καταγωγῆς ἢ ἡ πίσσα, διότι εἶνε αὐτὴ αὐτὴ ἢ ρυπαρὰ κόπρος ἐνὸς αἰλούρου. Φέρε ὦ βροσκέ, καλλιτέραν ἀπόδειξιν.

ΚΟΡ. Ἡ ἔσπινάξ σου εἶνε περὶ πολὺ αὐλικὴ δι' ἐμέναν. Παύω πλέον.

ΓΕΛΩΤ. Θέλεις νὰ μείνης κολκασμένος; ὁ θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ ἀνόητε ἄνθρωπε· ὁ θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ μυκλὰ. ² Εἶσαι ἄξεστος.

ΚΟΡ. Κύριε, εἶμαι ἐνὸς τίμιος ἐργάτης. Κερδίζω μὲ τὸν κόπο μου ὅ,τι τρώγω καὶ ὅ,τι φορῶ· δὲν μισῶ κανέναν, δὲν φθονῶ τὴν εὐτυχίαν κανενὸς, χαίρω διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, ὑποφέρω μὲ ὑπομονὴ τὴν δυστυχίαν μου καὶ ἡ μεγαλειότης μου ὑπερηφάνεια εἶνε νὰ βλέπω τὰ πρόδρατά μου νὰ βόσκουν καὶ τὰ ἀρνιά μου νὰ βυζαίνουν.

ΓΕΛΩΤ. Ἄλλο πάλιν ἀμάρτημα τῆς εὐηθείας σὰς νὰ ἀνκκκτώνετε τὰ πρόδρατά μὲ τοὺς κριοὺς· ἂν δὲν κολκασθῇς διὰ τοῦτο, τότε οὐδ' ὁ διάβολος θέλει νὰ ἔχῃ ἰδικοὺς τοῦ τοῦ βοσκούς. Διαφορετικὰ δὲν βλέπω πῶς θὰ ἠμποροῦσες νὰ διαφύγῃς.

ΚΟΡ. Ἐρχεται ὁ νέος κύριος Γκνυμήδης, ὁ ἀδελφὸς τῆς νέας κυρίως μου.

Εἰσέρχεται ἡ ΡΟΖΑΛΙΝΔΑ κρατοῦσα τεμάχιον χάρτου καὶ ἀναγινώσκουσα

ΡΟΖΑΛΙΝΔΑ Μοναχὴ ἡ Ροζαλίνδα εἶν' ἀξία νὰ στολίσῃ
τὴν Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Τόνομά σου μὲ τάνέμου τὰ πτερὰ παντοῦ πηγαίνει,
Ροζαλίνδα ἡ παινεμένη.

Ἐμπρὸς ὅττην ὁμορφίαν σου ὅλας εἶνε μαῦρες σὰν τὸ Χάρο.

Ὅς ἀπὸ τῆ Ροζαλίνδα τὴν καλὴ καὶ ζηλεμένη,
ὅλας εἶνε γιὰ τὸ κάρρο.

¹ Most swallow man! thou worms meat, in respect of a good piece of flesh in deed. Τροφὴ σκώληκος παραβολλομένη πρὸς κτλὸν τεμάχιον κρέατος. Δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἀνέγνω ὁ Σαίξπηρ τὴν φράσιν ταύτην ἐν τινι πραγματείᾳ τοῦ Vincenzo Saviola. Ἐν ἐμβλήματι τυπογράφου εὑρίσκεται τὸ ἑξῆς· ὦ σκοληκόδρωμα, ὦ πομφόλυξ, ὦ ματαιότης, διατί εἶσαι τόσον ὑπερφίαλος;

² God make incision in thee. Ὁ Heath ἐξηγεῖ αὐτὸ ὡς ἑξῆς· Ὁ θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ καλλιτέραν διάνοιαν, εἶσαι ἀπλοῦς καὶ ἄξεστος. Ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ὑπαινίσσεται τὴν παλαιὰν θεραπευτικὴν, καθ' ἣν πᾶσαι αἱ νόσοι ἐθεραπεύοντο διὰ φλεβοτομίας. Wright.

¹ Let no face be kept in mind but the fair of Rosalind. Τοιοῦτον τὸ καίμενον τῆς πρώτης ἐκδόσεως. Ὁ Sidney Walker φρονεῖ ὡς ὀρθότεραν τὴν γραφὴν. Let no fair be kept in mind, τὸ fair ἐνταῦθα ὄν ἀντὶ οὐσιαστικοῦ καὶ σημαίνον «καλλονήν». Τὴν γραφὴν ταύτην ἦν καὶ ὁ Wright θεωρεῖ ὡς ὀρθήν, παρεδέχθημεν ἐν τῇ μεταφράσει.

ΓΕΛ. Ἐπὶ ὁκτὼ συνεχῇ ἔτη, ἐκτὸς τῶν ὥρων τοῦ γαύματος, τοῦ δείπνου καὶ τοῦ ὕπνου, δύνανται νὰ στιχουργῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁμοιάζουσαν ἀκριβῶς μὲ βήμα βουτυροπώλιδος παρευρημένης εἰς τὴν ἀγορὰν.

ΡΟΖ. Σιωπὴ τρελλέ.

ΓΕΛ. Ἄς δοκιμάσωμεν.

- Ἄν ἄρρην ἔλαφος ἔχει ἀνάγκην συζύγου,
- ἃς ζήτησεν τὴν Ροζαλίνδαν
- Ἄν ἡ γαλῆ θέλει νὰ συζευχθῇ
- πρὸ αὐτῆς βεβαίως θὰ πράξῃ καὶ ἡ Ροζαλίνδα
- Χειμερινὰ ἐνδύματα θέαν διπλᾶ νὰ εἶνε
- καὶ πῶς καὶ ἡ ἰσχνὴ Ροζαλίνδα
- Ὅσοι θερίζουν πρέπει νὰ χειροδολίσκουν καὶ νὰ δένουν
- Ἐπειτα νὰ φορτώνουν μὲ τὴν Ροζαλίνδαν
- τὸ γλυκύτερον κάρυν ἔχει τὸν ξυνότερον φλοιὸν
- κάρυνον τοιοῦτον εἶνε ἡ Ροζαλίνδα.
- Ὅστις ζητεῖ εὐωδέστατα ρόδα
- κερρίσκει ἐρωτικὰς ἀλάνθας καὶ τὴν Ροζαλίνδαν.
- Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ὁ ψευδὴς τῶν στίχων ρυθμός.¹
- Διὰ τί νὰ ρυπαίνεσαι μὲ αὐτούς;

ΡΟΖ. Σιωπὴ, τρελλέ, χονδροκέφαλε. Τοῦς εὔρον ἐπὶ τινος δένδρου.

ΓΕΛΩΤ. Μὴ τὴν ἀλήθεια, τὸ δένδρον αὐτὸ παράγει κακοὺς καρπούς.

ΡΟΖ. Θὰ τὸ ἐγκεντρίσω μετὰ σοῦ, καὶ ἔπειτα μετὰ μεσπίλης.² τότε θὰ παράγῃ τοὺς πρωϊμοτέρους καρπούς τῆς χώρας, διότι θὰ σήπεσθε πρὶν ἢ ὠριμάτητε κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ αὕτη δὲ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀρετὴ τῆς μεσπίλης.

ΓΕΛ. Ὁμίλησε, ἀλλ' ἂν ὀρθῶς ἢ ὄχι, ἃς κρίνῃ τὸ δάσος.

(Εἰσέρχεται ἡ Κεῖλα ἀναγινώσκουσα φύλλον χάρτου.)

ΡΟΖ. Σιωπή! ἔρχεται ἡ ἀδελφὴ μου (ἀναγινώσκουσα, ἃς παραμερίσωμεν)

ΚΕΑΙΑ ἀναγινώσκει.

«Διατί ὁ τόπος αὗτος νὰ εἶνε ἔρημος; διότι εἶνε ἀκατοίκητος; ὄχι· ἐπὶ ἐκάστῳ δένδρου θὰ κρεμάσω γλώσσας αἵτινες θὰ ἐκφέρωσι κοινωνικὰ ἀποφθέγματα. Τινὲς τούτων πότον ταχέως ὁ ἀνθρώπινος βίος ἀδιανύει τὴν πλανητικὴν αὐτοῦ πορείαν, καὶ ὅτι τὸ σύνολον τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ δύνανται νὰ περιληφθῇ ἐντὸς σπιθικῆς. Ἀλλὰ πάλιν περὶ ὄρκων, ποὺς ψυχαὶ φίλων ἠθέτησαν· ἀλλ' ἐπὶ τῶν καλλίστων κλάδων, ἢ εἰς τὸ πτέλος ἐκάστης στροφῆς, θὰ γράψω τὸ ὄνομα Ροζαλίνδης, ἵνα γνωρίσω εἰς πάντας τοὺς ἀναγινώσκοντας, ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς ἐδημιούργησαν ὁ οὐρανὸς τὸ περικαλλέστατον καὶ ἐξοχώτατον τῶν πλασμάτων.³

¹ This is the very false gallop of verses. Αὐτὸ εἶνε τὸ κυρίως κάλπισμα τῶν στίχων.

² I'll graft it with a medlar: παίζει μὲ τὴν λέξιν medlar καὶ meddler ἢ πρώτη σημαίνει τὴν μεσπίλην, ἢ δεύτερα τὸν φορτικὸν ἐπαχθῆ.

³ The quintessence of every sprite hedven would in little show Ὁ κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ χωρίου ἔχει ὧς, ἔξῃς: «Τὸ ἄλλο; πάσης χάριτος ὅπερ ἐν μικρογραφίᾳ ἠθέλησε νὰ ἐπιδείξῃ ὁ οὐρανός».

«Ὅθεν ὁ οὐρανὸς διέτρεξε τὴν φύσιν νὰ ἐγκαλείσῃ ἐντὸς ἐνὸς σώματος, πάσας ὁμοῦ καὶ τῇδε κέκεῖτε ἐγκατεσπαρμένας χάριτας. Αὐθωρεῖ δὲ ἡ φύσις ἀπέστρεξε τὴν παροῖκον, ἀλλ' ὅχι καὶ τὴν καρδίαν τῆς Ἑλένης, τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς Κλεοπάτρας, τὰ ἔξοχα θέλητρά τῆς Ἀτκλάντης καὶ τὴν σεμνότητα τῆς σοβαρᾶς Λουκρητίας. Τοιουτοτρόπως ἡ Ροζανλίνδκ ἐπλάσθη ἐκ πολλῶν καλλίστων πραγμάτων δι' οὐρανίου συνδέσμου, ἐκ πολλῶν προσώπων, ὀφθαλμῶν καὶ καρδιῶν, ἵνα ὑπὸ πάσης περιβάλληται χάριτος.¹ Ὁ οὐρανὸς ἠθέλησε νὰ προικίσῃ αὐτὴν διαποικισμένων δώρων, ἐγὼ δὲ νὰ ζήσω καὶ ν' ἀποθάνω δοῦλος τῆς.

ΡΟΖ. ὦ πανευγενέστετε ἱεροκέρυξ! διὰ πόσον μονοτόνου ἐρωτικῆς διδασχῆς ἐβόλυνες τὸ ἀκροκτῆριόν σου, χωρὶς ποσῶς ν' ἀνκηράξῃς αὐτὴν ὑπομονήν, ὦ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι.

ΚΕΛ. Πῶς! φίλοι ὠτκοουστοῦσι! Παρμέριτε ὀλίγον βόσκέ, καὶ σὺ μαζί του παλληκάρι.

ΓΕΛΩΤ. Ἐλα βόσκέ, ὥς ὑποχωρήσωμεν ἐντίμως, ἐὰν μὴ μὲ τὰ ὅπλα καὶ τὰς ἀποσκευάς μας, τοῦλάχιστον μὲ πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν ἀπαιτούμενα- (ἐξέρχεται ὁ Κόρινθος καὶ ὁ Γελωτοποιός.)

ΚΕΛ. Ἦκουτες αὐτοὺς τοὺς στίχους;

ΡΟΖ. Ναι, τοὺς ἤκουτα ὅλους, καὶ κἄτι ἐπὶ πλέον, διότι τινὲς ἐξ αὐτῶν εἶχον περισσοτέρους πόδες, παρ' ὅσους ἠδύναντο νὰ βραστάτωσιν οἱ στίχοι.

ΚΕΛ. Δὲν πειράζει· οἱ πόδες ἠδύναντο νὰ βραστήσωσι τοὺς στίχους.

ΡΟΖ. Ναι, ἀλλ' οἱ πόδες ἦταν χωλοὶ καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ στηριχθῶσιν ἄνευ τῆς βοηθείας τῶν στίχων, κατὰ συνέπειαν ἐχώλαινον ἐν τῷ μέσῳ τῶν στίχων.

ΚΕΛ. Ἀλλὰ δὲν ἐξεπλάγη ἀκούουσα ὅτι τὸ ὄνομά σου ἀνηρτήθη καὶ ἐκκράχθη ἐπὶ τῶν δένδρων τούτων;

ΡΟΖ. Κατὰ ἐπίτλ ἐπὶ ἐννέκ ἡμέρας δὲν ἐξεπληττόμην πλέον, πρὶν ἢ ἔλθῃς· διότι ἰδὲ τί εὔρον ἐπὶ ἐνὸς φοίνικος. Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πυθαγόρου,² ὅτε ἤμην ποντικὸς τῆς Ἰρλανδίας,³ ὅπερ μόλις ἐνθυμοῦμαι, ἔγινε τόσον πολὺ ἀντικείμενον στιχοουργίας.

ΚΕΛ. Εἰκάζεις ποῖος τοὺς ἔγραψε;

ΡΟΖ. Εἶνε ἀνὴρ;

ΚΕΛ. Ναι, καὶ φέρεται ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ἔλυσιν ἣν ἄλλοτε ἔφερες. Πῶς ὠχρίσθης;

1 To have the touches dearest prized· ὥστε νὰ ἔχῃ τὰ πολυτιμότερα χαρκτηριστικά.

2 Παρ' τῆς θεωρίας τῆς μεταμψυχώσεως ποιεῖται λόγος ὁ Σαίξπηρ ἐν τῷ «Ἐμπόρῳ τῆς Βενετίας» IV 431 καὶ ἐν τῇ «Δωδεκάτη Νυκτί» IV 2, 521—60.

3 Οἱ ὀρθόμακροι ποιηταὶ ἀναφέρουσι συνεχῶς ὅτι ἐν Ἰρλανδίᾳ ἐπιστεύετο ὅτι οἱ στίχοι εἶχον τὴν δύναμιν τοῦ φονεῦν τοὺς ποντικούς. Ὁ Stevens ἀναφέρει τὸ τοῦ Ben Jonson Rhyme them to death as the yvie Irish rats. Φόνευσον αὐτοὺς διὰ τῶν στίχων, ὅπως φονεύουσι τοὺς Ἰρλανδικοὺς ποντικούς.

ΡΟΖ. Ποῖος εἶνε σέ παρκαλῶ ;

ΚΕΛ. ὦ θεέ, θεέ ! Πόσον δύσκολο; εἶνε ἡ συνάντησις δύο φίλων, ἐνῶ ὅρη δύνανται νὰ ἐκτοπισθῶσιν ὑπὸ σεισμῶν καὶ νὰ συνκντηθῶσι.

ΡΟΖ. Ποῖος εἶνε λοιπόν ;

ΚΕΛ. Εἶνε δυνατόν ;

ΡΟΖ. Ἐλα, σέ καθικετεύω θερμότατα, εἰπέ μου, ποῖος εἶνε ;

ΚΕΛ. ὦ θαυμάσιον, θαυμάσιον, θαυμασιώτατα θαυμάσιον, καὶ προσέτι θαυμάσιον καὶ ὑπερθαυμάσιον !

ΡΟΖ. Μὴ μεταβληθῇς χρῶμα μου.¹ Νομίζεις ὅτι ἐπειδὴ εἶμι ἐνδεδυμένη ὡς ἀνὴρ, ἔχω καὶ ἀνδρικὸν φρόνημα ! Μιὰ στιγμῇ βραδύτης εἶνε δι' ἐμέ, ὅτι διὰ τὸν θαλασσοπόρον μεσημβρινὴ θάλασσα χωρίζουσα αὐτὸν ἀπὸ τὴν χώραν τὴν ὁποίαν ζητεῖ νὰ ἀνκαλύψῃ. Σέ παρκαλῶ εἰπέ μοι ἀμέσως ποῖος εἶνε, καὶ ὁμίλησον τυχέως. Επεθύμουν νὰ ᾔτο τραυλὴ, ἵνα διακρύψῃ ἐκ τῶν χειλέων σου ὁ κεκρυμμένος οὗτος ἀνὴρ, ὅπως ὁ οἶνος ἐξέρχεται ἐκ στενολαίμου φιάλης, ἥτοι ἡ παρκαλὸς ἀμέσως, ἢ οὐδόλως. Ἀφαίρεσον σέ παρκαλῶ τὸν φελλὸν ἐκ τοῦ στόματός σου, ἵνα δυνηθῶ νὰ βορῇσω τὰς ἀγγελίας σου.

ΚΕΛ. Τοιουτοτρόπως θὰ κατέπιες ἄνθρωπον.

ΡΟΖ. Εἶνε πλάσμα τοῦ θεοῦ; Τί εἶδους ἄνθρωπος εἶνε ; Εἶνε ἀξία πίλου ἡ κεφαλὴ του, καὶ πώγωνος ἡ σιαγὼν αὐτοῦ ;

ΚΕΛ. Ὁχι, ἔχει βραχὺν πώγωνα.

ΡΟΖ. Ὁ θεὸς θὰ προνοήσῃ περὶ τῆς αὐξήσεώς του, ἂν φανῇ εὐγνώμων· θὰ περιμένω μεθ' ὑπομονῆς τὴν αὕξησιν τοῦ πώγωνος, ἂν δὲν βραδύνης νὰ μοὶ περιγράψῃς τὴν σιαγὼνά του.

ΚΕΛ. Εἶνε ὁ νέος Ὁρλάνδος ὅστις ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἐνίκησε τὸν παλαιστὴν καὶ τὴν καρδίαν σου.

ΡΟΖ. Ὡς τὸ διάβολο αἱ ἀστείότητές σου· ὁμίλητον μὲ ὕψος σοβαρὸν ὡς φρόνιμος κόρη.

ΚΕΛ. Σέ βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἐκεῖνος ἐξαδέλφη.

ΡΟΖ. Ὁ Ὁρλάνδος ;

ΚΕΛ. Ὁ Ὁρλάνδος.

ΡΟΖ. ὦ ἀποφράς ἡμέρα ! Τί θὰ κάμω μὲ τὸν ὑπενδύτην καὶ τὰς περισκελίδας μου ; Τί ἔκαμνεν ὅτε τὸν εἶδες ; τί εἶπε ; τί ὄψιν εἶχε ; πῶς ἦτον ἐνδεδυμένος ; τί κάμνει ἐδῶ ; ἠρώτησε περὶ ἐμοῦ ; ποῦ μένει ; πῶς σέ ἀφῆκε ; πότε θὰ τὸν ἴδῃς πάλιν ; ἀποκρίθητι μὲ μίαν λέξιν.

ΚΕΛ. Πρέπει πρῶτον νὰ μοὶ προμηθεύσῃς τὸ στόμα τοῦ Γαργαντούκα. Ἡ λέξις αὕτη εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε οὐδὲν ἐκ τῶν στομάτων τοῦ αἰῶ-

¹ Gomdoy complexion. Ἡ Ροζαλίνδα ἀποκρινομένη εἰς τὴν προηγουμένην ἐρώτησιν τῆς Κελίας, ἥτις λέγει αὐτῇ ὅτι ὠχρίᾳ, ἐπικαλεῖται οὕτως εἰπεῖν τὴν βοήθειαν τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς ἵνα μὴ μεταβληθῇ τὸ χρῶμά της καὶ προδοθῇ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

νος τούτου δύναται νὰ τὴν χωρέτῃ. Τὸ ν' ἀποκριθῇ τις δι' ἐνὸς ναὶ καὶ ὅχι εἰς τὰς ἐρωτήσεις τούτας, εἶνε δυσκολώτερον, παρὰ ν' ἀποκριθῇ εἰς ἐρωτήσεις κατηχήσεως.

ΡΟΖ. Ἀλλ' ἤξεύρει ὅτι εἶμι ἐδῶ εἰς τὸ δάσος ἐνδεδυμένη ὡς ἀνὴρ ; Εἶνε τόσον ζωηρὸς, ὅπως ἦτο τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγῶνος ;

ΚΕΛ. Εἶνε εὐκολώτερον νὰ μετρήσῃ τις λεπτότατα ἄτομα, παρὰ νὰ λύσῃ προβλήματα ἐρωμένου. Ἀλλ' ἀπόλαυτον τὴν ἀγγελίαν τῆς ἀνακαλύψεώς μου, καὶ ἐντρυφήσον ἐν αὐτῇ μετὰ προσοχῆς.¹ Τὸν εὖρον ὑποκάτω δένδρου, ὡς βάλκλον κατκαπετοῦσεν.

ΡΟΖ. Τὸ δένδρον τοῦτο δύναται νὰ ὀνομασθῇ δένδρον τοῦ Διός, ὅταν ῥίπτῃ τοιούτους καρποὺς.

ΚΕΛ. Ἀκουτέ με σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητὴ μου.

ΡΟΖ. Ἐξκολούθει.

ΚΕΛ. Ἐκεῖ εἶνε ἐξηπλωμένος ὡς τετραυματισμένος ἱππότης.

ΡΟΖ. Ἄν καὶ θὰ εἶνε λυπηρὸν νὰ ἴδῃ τις τοιοῦτον θέαμα, οὐχ ἤττον οὐκ ἐπτόλιζε πολὺ τὸ τοκεῖον.

ΚΕΛ. Κράτησε τὴν γλῶτταν σου, σὲ παρακαλῶ· κάμνει ἄτακτα πηδήματα. Ἦτον ἐνδεδυμένος ὡς κυνηγός.

ΡΟΖ. ὦ, κακὸς οἰωνός ! ἔρχεται διὰ νὰ δικπεράτῃ τὴν καρδίαν μου.

ΚΕΛ. Ἐπεθύμουν νὰ τραγωδήσω τὸ τραγῳδί μου χωρὶς νὰ συνοδεύωμαι· ἀλλὰ σὺ μὲ κάμνεις νὰ παραφωνῶ.

ΡΟΖ. Δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἶμι γυνή ; ὅταν σκέπτομαι πρέπει νὰ ὀμιλῶ. Ἐξκολούθει φιλότιμη.

ΚΕΛ. Μὲ κάμνεις νὰ λησμονῶ τὴν σειρὰν τῆς διηγήσεώς μου. Σιωπῇ. Δὲν εἶν' αὐτὸς ποῦ ἔρχεται ;

Εἰσέρχονται ὁ ΟΡΑΑΝΔΟΣ καὶ ὁ ΙΑΚΩΒΟΣ

ΡΟΖ. Αὐτὸς εἶνε. Ἄς ἀποτυρῶμεν διὰ νὰ τὸν παρατηρήσωμεν.

ΙΑΚΩΒΟΣ. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν συναναστροφὴν σου, ἀλλὰ μὴ τὸν Θεόν, εὐχαρίστως θὰ ἔμενον καὶ μόνος.

ΟΡΑΑΝΔΟΣ. Καὶ ἐγώ· ἀλλὰ χάριν τῶν τύπων σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν συναναστροφὴν σου.

ΙΑΚ. Ὁ Θεὸς μὲζ' ἐξέ σου· εὐχομαι νὰ συναντώμεθα ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον.

ΟΡΑ. Εὐχομαι καὶ ἐλπίζω εἰς τὸ ἐξῆς ν' ἀποξενωθῶμεν περισσότερο.

ΙΑΚ. Σὲ παρακαλῶ, μὴ καταστρέφῃς πλέον τὰ δένδρα γράφων ἐπὶ τῶν φλοιῶν αὐτῶν ἐρωτικὰ ὅσμητα.

ΟΡΑ. Σὲ παρακαλῶ, μὴ καταστρέφῃς πλέον τοὺς στίχους μου ἀνγιγνώσκων αὐτοὺς οὕτω ἀηδῶς.

¹ Δοκίμασε (ὡς φαγῆτόν) τὴν ἀνακάλυψίν σου καὶ ἐντρυφήσον ἐν αὐτῇ μετὰ προσοχῆς.

² But take a taste of my finding him and relish him, with good observance.

ΙΑΚ. Ροζκλίνδα εἶε τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης σου ;

ΟΡΑ. Ναί, ἀκριβῶς.

ΙΑΚ. Δὲν μοῦ ἀρέσκει τὸ ὄνομά της.

ΟΡΑ. Δὲν ἐσκέπτοντο νὰ σὲ εὐχριστήσωσι ὅτε τὴν ἐδόκτισαν.

ΙΑΚ. Τί ἀνάστημα ἔχει ;

ΟΡΑ. Ἀκριβῶς τόσον ὑψηλὸν ὅση εἶνε ἡ καρδίκα μου.

ΙΑΚ. Εἶσαι μεστὸς κομψῶν ἀπικνηύσεων. Μήπως ἐγνώρισες τὰς γυναικας τῶν χρυσοχόων καὶ τὰς ἀπεστήθισες ἐκ τῶν δακτυλίων των ;

ΟΡΑ. Ὅχι, ἀποκρίνομαι διὰ τῆς φρασεολογίας τῶν τυχόντων, ἐπὶ ὅθεν ἔμεινες τὰς ἐρωτήσεις σου. ¹

ΙΑΚ. Ἐχεις πνεῦμα εὐκίνητον· νομίζω ὅτι κατεσκευάσθη ἀπὸ τὰς πτέρνας τῆς Ἀτταλάντης. Θέλεις νὰ καθίσῃς πλησίον μου; Θὰ σκώψωμεν τὸν δεσπότην ἡμῶν κόσμον, καὶ τὰς ἀθλιότητάς μας.

ΟΡΑ. Οὐδενὸς ἄλλου ἐν τῷ κόσμῳ θὰ μεμψθῶ, εἰμὴ τοῦ ἑαυτοῦ μου, οὔτινος γινώσκω πλεῖστον ἐλαττώμετα.

ΙΑΚ. Τὸ χεῖριστον τῶν ἐλαττωμάτων σου εἶνε ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος.

ΟΡΑ. Εἶνε ἐλάττωμα τὸ ὅποιον οὐδ' ἀνεῖ τῆς μεγίστης ἀρετῆς σου ὁ ἀντήλλακτος. Σὲ ἐδωρέθηκα.

ΙΑΚ. Μὰ τὸν θεόν, ἐζήτουν ἓνα τρελλόν, ὅτε σὲ συνήντηκα.

ΟΡΑ. Ἐπνίγη εἰς τὸν ῥύακα· παρκτήρητον ἐντὸς αὐτοῦ καὶ θὰ τὸν ἴδῃς.

ΙΑΚ. Θὰ ἴδω τὴν ἰδικήν μου μορφήν.

ΟΡΑ. Τὴν ὁποίαν θεωρῶ ὡς μορφήν τρελλοῦ ἢ ὡς μηδενικοῦ.

ΙΑΚ. Δὲν θὰ μείνω πλειότερον μετὰ σοῦ Χαῖρε, φίλε κύριε ἐρωτευμένε.

ΟΡΑ. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀνχωρήσιν σου. Χαῖρε φίλε κύριε Μελαγχολικέ. (ἐξέρχεται ὁ Ἰάκωβος.)

ΡΟΖ. (δία πρὸς τὴν Κελίαν.) Θὰ τῷ ὁμιλήσω ὡς αὐθάδης ὑπηρέτης, καὶ ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦτο θὰ ἐμπαίξω αὐτόν.² Ἢ δὲν ἀκούεις κυνηγέ ;

ΟΡΑ. Πολὺ καλὰ· τί θέλεις ;

ΡΟΖ. Σὲ προκαλῶ, τί ὥρα δεικνύει τὸ ὥρολόγιον ;

ΟΡΑ. Ἐπρεπε νὰ μὲ ἐρωτήσῃς εἰς ποῖον μέρος τῆς ἡμέρας εὑρισκόμεθα· δὲν ὑπάρχει ὥρολόγιον εἰς τὸ δάσος.

ΡΟΖ. Τότε δὲν ὑπάρχει ἀληθὴς ἐραττὴς εἰς τὸ δάσος· διότι ἄλλως, οἱ στεναγμοὶ ἐκάστης στιγμῆς καὶ οἱ στόνοι ἐκάστης ὥρας, θὰ ἐδείκνυν τὴν βραδεῖαν πορεῖαν τοῦ χρόνου τόσον καλῶς, ὅσον καὶ τὸ ὥρολόγιον.

ΟΡΑ. Καὶ διατί ὅχι τὴν τυχθεῖαν πορεῖαν τοῦ χρόνου ; δὲν θὰ ἦτο κατὰλληλοτέρη ἢ ἑκφρασις αὕτη ;

¹ Τὰ προκατετάματα τῶν δωμάτων κατεσκευάζονται ἐξ ὑφίσματος πεποιημένου δι' εἰκόνας καὶ ἡθικῶν ἀπορροαγμάτων. Wright.

² To play thkenave with him θὰ ἐξαπατήσω αὐτόν.

ΡΟΖ. Οὐδαμῶς, κύριε. Ἡ πορεία τοῦ χρόνου εἶνε διάφορος εἰς διαφόρους ἀνθρώπους. Θὰ σοὶ εἴπω διὰ ποίους βραδίζει ἡρέμα, διὰ ποίους τριποδίζει, διὰ ποίους καλπάζει, καὶ διὰ ποίους μένει ἀκίνητος.

ΟΡΑ. Διὰ ποίους σὲ περκαλῶ τριποδίζει;

ΡΟΖ. Μὰ τὸ νυκί, τριποδίζει διὰ τὴν νέαν κόρην ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν ἀρραβώνων της, μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν γάμων της· ἂν τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα εἶνε ἐπταήμερον, τὸ βῆμα τοῦ χρόνου εἶνε τότεν βραδύ, ὥστε φαίνεται ὅτι περῆλθον ἐπὶ ἓξ ἔτη.

ΟΡΑ. Διὰ ποίους βραδίζει ἡρέμα;

ΡΟΖ. Δι' ἱερέα ἀγνοοῦντα τὴν λατινικὴν, καὶ διὰ πλούτιον μὴ πύσσοντα ἐκ ποδάγρας· διότι ὁ εἰς κοιμᾶται ἡτύχως ὥς μὴ δυνάμενος νὰ μελετᾷ, ὁ δὲ ἄλλος ζῇ εὐθύμως, ὥς μὴ αἰσθανόμενος πόνους· ὁ μὲν εἰς εἶνε ἀπηλλαγμένος τοῦ βάρους τῆς ἰσχυρῆς καὶ καταπιεστικῆς μαθήσεως, ὁ δὲ ἕτερος ἀγνοεῖ τὸ ἄχθος ἀνιάρῃς καὶ ἐπαχθοῦς πενίας. Δι' αὐτοὺς ὁ χρόνος χωρεῖ βραδέως.

ΟΡΑ. Διὰ ποῖον καλπάζει;

ΡΟΖ. Διὰ κλέπτην ὁδηγούμενον εἰς τὴν ἀγχόνην, διότι ὅσῳ βραδέως καὶ ἂν βραδίζῃ, νομίζει ὅτι θὰ φθάσῃ πολὺ ταχέως.

ΟΡΑ. Διὰ ποίους μένει ἀκίνητος;

ΡΟΖ. Διὰ δεικνύοντες ἔχοντας διακοπὰς· διότι κοιμώμενοι καθ' ὅλον τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα, δὲν περκατεροῦσι τὴν πορείαν τοῦ χρόνου.

ΟΡΑ. Ποῦ κατοικεῖς ὥραϊς νέε;

ΡΟΖ. Μὲ τὴν βοσκοποῦλα αὐτὴν, τὴν ἀδελφὴν μου, ἐδῶ εἰς τὰ πέριξ τοῦ δάσους, ὅπως θίσανος ἐπὶ μισοφορίου.

ΟΡΑ. Ἐντοπία εἶσαι;

ΡΟΖ. Ὅπως τὸ κουνέλι, τὸ ὁποῖον καθὼς ἡξεύρεις κατοικεῖ ἐκεῖ ὅπου γεννηθῇ.

ΟΡΑ. Ἡ προφορά σου εἶνε καὶ πῶς κομψοτέρη παρ' ὅσον ἦτο δυνατόν ν' ἀποκτήσῃς εἰς τόσον ἀπόκεντρον τόπον.

ΡΟΖ. Παρὰ πολλῶν ἤκουσα τοῦτο· τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ἐδιδάχθην νὰ δμιλῶ ἀπὸ γηραιόν τινα ἱερωμένον θεῖόν μου, ὅστις κατὰ τὴν νεότητά του ἦτον ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, καὶ ὅστις εἶχε πολὺ καλὴν συμπεριφορὰν, διότι ἦτον ἐρωτευμένος. Τὸν ἤκουσα νὰ ἀπαγγέλλῃ λόγους μετὰ τοῦ ἔρωτος, καὶ εὐχαριστῶ τὸν θεόν, διότι δὲν εἰμαι γυνή, ὥστε νὰ μοὶ προσάψωσι τὰ τόσα ἐπιπλάκια ἐλαττώματα, διὰ τῶν ὁποίων ἤλεγχεν ἐν γένει τὸ γυναικεῖον φύλον.

ΟΡΑ. Δύνασαι νὰ ἐνθυμηθῇς καὶ ἐν τῶν κυριωτέρων ἐλαττωμάτων διὰ τὰ ὁποῖα ἐκατηγορεῖ τὰς γυναῖκας;

ΡΟΖ. Οὐδὲν ἐξέχον ἐνυπῆρχε· ὁμοιάζον ἀπκντα πρὸς ἄλληλα ὥς νεοκομμέναι νομίσματα· ἕκαστον ἐλάττωμα ἐφαίνετο τερχτιῶδες, ἕως οὗ ἤθελε περκατεθῇ τὸ ἐπόμενον, τὸ ὁποῖον ἐξισοῦτο πρὸς τὸ πρῶτον.

ΟΡΑ. Ἀπαρίθμησον τινὰ ἐξ αὐτῶν σὲ παρακαλῶ.

ΡΟΖ. Ὅχι, μόνον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς θὰ δώσω τὰ φάρμακά μου. Ἀνθρώπος τις ἐπισκέπτεται τὸ δάσος, καὶ καταστρέφει τὰ νέα μας δένδρα χαράστων ἐπὶ τῶν φλοιῶν αὐτῶν τὸ ὄνομα «Ροζκλίνδα». Ἀναρτᾷ ὧδ' εἰς τὰς λευκακάνθας, καὶ ἐλεγεῖα εἰς τοὺς ἀσπαλάθους. Πάντα δὲ αὐτὰ θεοποιοῦσι τὴν Ροζκλίνδα. Ἄν ἡδυνάμην νὰ συναπκντήσω τὸν ἐρωτέμπορον τοῦτον, θὰ τῷ ἐδίδον καλὴν συμβουλὴν, διότι φαίνεται ὅτι πάσχει ἀπὸ καθημερινὸν ἐρωτικὸν πυρετόν.

ΟΡΑ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐρωτόπληκτος ἐκεῖνος· εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ τὸ φάρμακόν σου.

ΡΟΖ. Οὐδὲν ἐκ τῶν συμπτωμάτων ἅτινα μὲ εἶπεν ὁ θεὸς μου βλέπω ἐπὶ σοῦ· μὲ ἐδίδασκε τίνι τρόπῳ νὰ ἀνκαλύπτω τὸν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος κατεχόμενον· εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι δὲν ἐφυλακίσθης εἰς τὸν ἐκ σχίνου τοῦτον κλωβόν.

ΟΡΑ. Ποῖα εἶνε τὰ συμπτώματα;

ΡΟΖ. Παρεῖα ἰσχνή, ὕπερ δὲν ἔχεις· ὀφθαλμοὶ πελιδνοὶ καὶ κοῖλοι, ὕπερ δὲν ἔχεις· διάθεσις σιωπηρὰ, ὕπερ δὲν ἔχεις· πώγων παρεμελημένος, ὕπερ δὲν ἔχεις· ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο σὲ συγχωρῶ, διότι ἡ κατοχὴ τοῦ πώγωνος εἶνε τὸ μόνον εἰσόδημα τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ· ἔπειτα αἱ περικνημίδες σου δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχουν γονατοδέσμους· ὁ πῖλος νὰ εἶνε λευμένος, αἱ χειρίδες σου ἀνοικταί, τὰ ὑποδήματά σου ἄδετα, καὶ τὸ πᾶν ἐπὶ σὲ νὰ ἀγγέλλῃ τὸ ἀτημέλητον τοῦ ἀπεγνωσμένου· ἀλλὰ σὺ δὲν εἶσαι τοιοῦτος· ἡ ἐνδυμασίς σου εἶνε ἐπιμεμελημένη, καὶ φαίνεται μᾶλλον ἐραστῆς τοῦ ἑαυτοῦ σου ἢ ἄλλου τινος.

ΟΡΑ. Ἐπεθύμουν, ὦρχ' εἰς νέε, νὰ σὲ κάμω νὰ πιστεύσης ὅτι ἐρῶ.

ΡΟΖ. Ἐγὼ νὰ τὸ πιστεύσω! Εὐκολώτερον εἶνε νὰ πείθης περὶ τούτου τὴν ἐρωμένην σου· σοῦ ἐγγυῶμαι δὲ ὅτι εἶνε διατεθειμένη νὰ τὸ πιστεύσῃ παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ πιστεύει· αὕτη εἶνε μίξ ἐκ τῶν περιστάσεων ἐκείνων καθ' ἃς αἱ γυναῖκες διαψεύδουσι πάντοτε τὴν συνείδησιν αὐτῶν. Ἀλλ' εἰπέ μοι σπουδαίως, σὺ εἶσαι ὁ ἀναρτῶν ἐπὶ τῶν δένδρων τοὺς στίχους ἐκείνους ἐν οἷς ἐπικινεῖται τόσον ἡ Ροζκλίνδα;

ΟΡΑ. Σοῦ ὁμνῶ νέε, μὰ τὴν λευκὴν χεῖρα τῆς Ροζκλίνδας, ὅτι εἶμαι ἐκεῖνος, ὁ δύστηνος ἐκεῖνος.

ΡΟΖ. Ἀλλ' εἶσαι τόσον ἐρωτευμένος ὅσον ἐκφράζουσιν οἱ στίχοι σου;

ΟΡΑ. Οὔτε στίχοι, οὔτε λόγος, δύναται νὰ ἐκφράσῃ πόσον τὴν ἀγαπῶ.

ΡΟΖ. Ὁ ἔρως εἶνε καθ' ἑαυτὸν τρέλλα, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι τοῦ χρειάζεται τὸ σκοτεινὸν κελλίον καὶ ἡ μάστιξ τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται διὰ τοὺς τρελλούς· ὁ λόγος δὲ διὰ τὸν ὁποῖον δὲν τιμωροῦνται καὶ δὲν θεραπεύονται διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἶνε, ὅτι ἡ ἐρωτικὴ τρέλλα εἶνε τόσον κοινὴ, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ μαστιγῶνται καταλαμβάνονται ὑπ' αὐτῆς. Καὶ ὁμῶς ἐγὼ τὴν θεραπεύω διὰ συμβουλῆς.

ΟΡΑ. Ἐθεράπευσες ποτὲ κἀνένκ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ;

ΡΟΖ. Ναι, ἔνκ, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Συνεφωνήθη νὰ φαντάζε-
ται ὅτι ἦμην ἡ ἐρωμένη, ἡ ἀγκυπημένη του, καὶ καθ' ἐκάστην τὸν ἡνάγ-
καζον νὰ μοὶ παρέχη τὰς ἐρωτικὰς του περιποιήσεις· τότε δ' ἐγὼ, νέος
φαντασιόπληκτος, ἡμην δύσθυμος, ιδιότροπος, εὐμετάβολος, ἀκορέστους
ἔχων ἐπιθυμίας, ἀλαζών, πικράδοξος, παλίμβουλος, ἐπιπόλκιος, ἄστατος,
πότε κλαίων καὶ πότε γελῶν, μετέχων μὲν πάσης συγκινήσεως, οὐδεμίαν
ὁμῶς αἰσθανόμενος, διότι τοιοῦτος εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ χαρακτηρ τῶν
γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων· ὅτε μὲν τὸν ἡγάπων, ἄλλοτε δὲ τὸν ἀπεστρε-
φόμεν, ἄλλοτε τὸν περιποιούμεν, ἄλλοτε τὸν ἀπηρενούμεν, ἄλλοτε ἔκλαιον
χάριν αὐτοῦ, καὶ ἄλλοτε ἔπτυσον ἐπ' αὐτοῦ, οὕτως ὥστε, μετέβαλον τὴν
ἐρωτικὴν τρέλλαν τοῦ μνηστῆρος μου εἰς ἀληθινὴν πικραφροσύνην, καὶ τὸν
ἡνάγκασα νὰ κατὰλίπη τὸν θόρυβον τοῦ κόσμου καὶ νὰ ζήσῃ ἐν τινὶ γω-
νίᾳ βίον ὁλῶς μονήρη. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἔθεράπευσα αὐτόν· διὰ τῆς
μεθόδου δὲ ταύτης ἀναδέχομαι νὰ θεραπεύσω τὴν καρδίαν σου, καὶ νὰ
καταστήσω αὐτὴν καθαρὰν, ὅσον καρδίαν ὑγιοῦς προβάτου, ὥστε οὐδ' ἡ
ἐλαχίστη ἐρωτικὴ κηλὶς νὰ ὑπάρχη ἐν αὐτῇ.

ΟΡΑ. Δὲν θὰ μὲ ἔθεράπευες νέε.

ΡΟΖ. Θὰ σὲ ἔθεράπευον, ἂν ἤθελες νὰ μὲ ὀνομάζῃς Ροζαλίνδα, καὶ νὰ
ἔρχεσαι καθ' ἡμέραν εἰς τὴν καλύβην μου νὰ μοὶ προσφέρῃς τὰς περι-
ποιήσεις σου.

ΟΡΑ. Καλὰ λοιπόν· μὲ τὴν ἐρωτικὴν μου πίστιν θὰ ἔλθω· εἰπέ μου
ποῦ εἶνε ἡ καλύβη σου.

ΡΟΖ. Ἐλα μαζί μου, θὰ σοῦ δείξω αὐτήν· καὶ καθ' ὁδὸν θὰ μοῦ εἴ-
πῃς εἰς ποῖον μέρος τοῦ δάσους κατοικεῖς. Θὰ ἔλθῃς ;

ΟΡΑ. Προθύμως, καλέ μου νέε.

ΡΟΖ. Ὅχι· πρέπει νὰ μὲ ὀνομάζῃς Ροζαλίνδαν. Ἐμπρός, ἔρχεσαι ἀ-
δελφῇ. (Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Τὸ Δάσος.

Εἰσέρχεται ὁ ΓΕΩΤΟΠΟΙΟΣ ἡ ΟΔΡΙΑ καὶ ἔπισθεν αὐτῶν ὁ ΙΑΚΩΒΟΣ.

ΓΕΑ. Ἐλα γρήγορα ἀγκυπητὴ Ὀδρία. Πηγαίνω νὰ φέρω τὰ γίδια σου.
Λοιπὸν Ὀδρία, εἶμαι πάντοτε ἰδιός σου ; Σὲ εὐχαριστεῖ ἡ ἀθῶα μου φυ-
σιογνωμία ;

ΟΔΡΙΑ.¹ Ἡ φυσιογνωμία σου ! Ὁ θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ ! Τί μοῦτρο ;

¹ Doth my simple feature content you? Ἐνταῦθα λέγει ὁ Wright ὅτι οὗτος ἀπο-
κρίνεται ὅτι οὐκ ἀποκρίνεται. Τὸ feature ἐπὶ Σαίξπηρ δὲν ἐσήμαινε μόνον τὸ πρόσωπον,
ἀλλ' ἐν γένει τὸ σχῆμα τὴν μορφήν.

ΓΕΛ. Είμαι ἐδῶ μαζί μου καὶ μὲ τὰ γίδιά σου, ὅπως ὁ μάλλον ἰδιό-
τροπος τῶν ποιητῶν, ὁ τίμιος Ὀβίδιος ἦτο μετὰ τῶν Γαιτῶν.¹

ΙΑΚ. (ἰδίᾳ) ὦ μάθητις ἀκαῶς οἰκοῦσα, χεῖρον ἢ Ζεὺς ἐν ἀχυρίνῃ κα-
λύδῃ!

ΓΕΛ. Ὅταν βλέπῃ τις ὅτι οἱ στίχοι του δὲν εἶνε καταληπτοί, καὶ ὅτι
τὸ πνεῦμά του δὲν βοηθεῖται ἀπὸ τὸ εὐρύς παιδίον τὴν ἀντίληψιν, τοῦτο
καταπλήττει πλειότερον, ἢ ἐξογκωμένος λογαριασμὸς ἐν μικρῷ δωματίῳ
ξενοδοχείου. Μὴ τὸν Θεὸν ἐπεθύμουν νὰ σέ εἶχαν κάμει ποιητικὴν οἱ θεοί.

ΟΔΡ. Δὲν ἤξεύρω τί θὰ ᾤπῃ ποιητικὴ. Εἶνε πρᾶγμα τίμιον μὲ ἔργα καὶ
μὲ λόγια; εἶνε πρᾶγμα ἀληθινόν;

ΟΡΑ. Ὅχι ἀληθῶς· διότι ἡ ἀληθεστέρᾳ ποίησις εἶνε ἡ μάλλον πλα-
στή. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐρχοῦνται δίδονται εἰς τὴν ποίησιν, δύναται τις νὰ εἴπῃ
ὅτι οἱ ποιητικοὶ τῶν ὄρκοι, δὲν εἶνε ἄλλο, ἢ ἐρωτικὰ πλάσματα.

ΟΔΡ. Ἦθελες λοιπὸν νὰ μὲ εἶχαν κάμει ποιητικὴν οἱ θεοί;

ΓΕΛ. Μάλιστα· διότι μοῦ ὠρκίσθης ὅτι εἶσαι τίμια· ὥστε ἐὰν ἦσουν
ποιήτρια, θὰ εἶχα κάποιον ἐλπίδα ὅτι προσποιεῖσαι.

ΟΔΡ. Δὲν ἤθελες νὰ εἶσαι τίμια;

ΓΕΛ. Ὅχι· μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἐκτὸς μόνον ἂν ἦτο ἀσχηλὴ· διότι τιμιότης
ζευγρωμένη μὲ ὠρσιότητα εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἀρτύῃς μέλι μὲ ζάχαρι.

ΙΑΚ. (ἰδίᾳ) Σοφὸς τρελλός!

ΟΔΡ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι εὐμαρφη, καὶ διὰ τοῦτο περὶ τοὺς θεοὺς νὰ
μὲ κάμουν τίμια.

ΤΡΑ. Ναι, ἀλλὰ τὸ νὰ δίδουν τιμιότητα εἰς ἕνα βρωμοκόριττο, εἶνε
τὸ αὐτὸ ὡς νὰ παρατίθεται ἐξείρετον φαγητὸν εἰς ρυπαρὸν πινάκιον.

ΟΔΡ. Δὲν εἶμαι βρωμερά, ἂν καὶ εὐχαριστῶ τὸν θεὸν ποῦ εἶμαι ἀσχηλὴ.

ΓΕΛ. Εὐλογημένο νὰ ᾔῃ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ διὰ τὴν ἀσχημίαν σου·
ἡ ρυπαρότης ἤμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἀργότερα. Ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν γίνῃ, ἐγὼ θὰ σέ
πάρω γυναικα, καὶ διὰ τοῦτο εὗρηκα τὸν σὺν Ὀλβιέρον πεπεσμένον, ἐφη-
μέριον τοῦ γειτονικοῦ χωρίου, ὁ ὁποῖός μοῦ ὁπεσθέθη ὅτι θὰ ἔλθῃ εἰς τὸ
μέρος τοῦτο τοῦ δάσους διὰ νὰ μὴς ζευγρώτῃ.

ΙΑΚ. (ἰδίᾳ) Εὐχαρίστως θὰ ἔβλεπον τὴν συνέντευξιν αὐτήν.

ΟΔΡ. Ὁ θεὸς νὰ τὰ φέρῃ δεξιὰ!

ΓΕΛ. Ἀμήν. Ἐνὰς μικρόψυχος ἄνθρωπος ἤμποροῦσε νὰ διατάτῃ ἐνώ-
πιον τοικύτης ἐπιχειρήσεως· διότι ἐδῶ ἔχομεν τὸ δάσος μόνον ἀντὶ ἐκ-
κλησίᾳς, καὶ ζῶα κεραιφόρα ἀντὶ μαρτύρων· ἀλλὰ τί πειράζει; Θάρος!
Ὅσον μισητὰ, τόσον καὶ ἀναγκαῖα εἶνε τὰ κέρματα. Λέγεται ὅτι πολλοὶ ἄν-
θρωποι εἶνε τόσον πλούσιοι, ὥστε δὲν ἤξεύρουν πόσα ἔχουν· εἶνε σωτὸν.
Ἐπίσης πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν τόσα πολλὰ κέρματα, ὥστε δὲν ἤξεύρουν

² Ἐνταῦθα ὁ Γελωτοποιὸς παίζει μὲ τὰς λέξεις goat καὶ Golts μὲ τὸ capricious ἐκ τοῦ capro.

τί νὰ τὰ κάμωσι. Καλὰ, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε προῖξ τῆς γυναικὸς τῶν, δὲν εἶνε ἀπόκτημά τῶν. Κέρκτα; Μάλιστα. Καὶ μόνοι οἱ πτωχοί; "Οχι, ὄχι. Καὶ ἡ εὐγενεστέρη ἑλαφρὸς ἔχει τόσον μεγάλαν, ὅσον καὶ ἡ ἀσχηματτέρα. Εἶνε λοιπὸν εὐτυχὴς ὁ ἀγκυρὸς; ὄχι. "Οπως ἀχυρωμένη πόλις εἶνε μεγαλοπρεστέραν χωρίου, οὕτω καὶ τὸ μέτωπον τοῦ ἐγγάμου εἶνε σεβαστότερον ἀπὸ τοῦς γυνικοῦς κρατάφους τοῦ ἀγάμου. Ὅσον δὲ ἡ εὐπορία τῶν ἀμυντικῶν μέσων εἶνε προτιμότερα τῆς ἀπορίας, τόσον καὶ τὰ κέρκτα εἶνε πολυτιμότερα τῆς ἐλλείψεως κερμάτων. Ἐρχεται ὁ σὺρ Ὀλδιέρος.

(Εἰσέρχεται ὁ σὺρ Ὀλδιέρος ὁ παπατρέχας.)

ΓΕΛ. Καλῶς ὤρισες σὺρ Ὀλδιέρε πεπαιχμένε. Θέλεις νὰ μᾶς στεφανώσης ἐδῶ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ δένδρον, ἢ θὰ ἐλθωμεν μαζί σου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν;

ΣΥΡ-ΟΑΒΙΕΡΟΣ. Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανεὶς ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὴν γυναῖκα;

ΓΕΛ. Δὲν θέλω νὰ τὴν λάβω ὡς δῶρον ἀπὸ κανέναν.

ΣΥΡ-ΟΑΒ. Πρέπει νὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἄλλως ὁ γάμος δὲν εἶνε νόμιμος.

ΙΑΚ. (Προχωρῶν.) Ἐξακολουθεῖ, ἐξακολουθεῖ· ἐγὼ θὰ τὴν ἀντιπροσωπεύσω.

ΓΕΛ. Καλὸς πέραι, φίλε κύριε· πῶς ἐνομάζεσαι; πῶς εἶσαι κύριε; καλῶς ὤρισες. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρὸ ὀλίγου καλὴν συναναστροφὴν σου. Χαίρω πολὺ ποῦ σὲ βλέπω. Ἐδῶ ἔχομεν μὲν μικρὰ δουλειά. Σκεπάσου σὲ παρκαλῶ.

ΙΑΚ. Μήπως θὰ νυμφευθῇς τρελλέ;

ΓΕΛ. Ὅπως τὸ θόδι ἔχει τὸν ζυγόν, τὸ ἄλογον τὸν χαλινὸν καὶ τὸ γερᾷ τὰ κουδούνια, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὰς ἐπιθυμίας του, καὶ ὅπως τὰ περιστέρια χαϊδεύονται, οὕτω καὶ οἱ σύζυγοι ἀγκυρῶν νὰ ἑλαφροδογκάζονται.

ΙΑΚ. Πῶς, ἄνθρωπε τῆς ἀνατροφῆς σου νὰ νυμφευθῇ ὑπὸ θάμνον ὡς ἐπαίτης; Ὑπάγετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ζητήσατε ἐνὰ καλὸν ἱερέα ὅστις νὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τί ἐστὶ γάμος· αὐτὸς ἐδῶ θὰ σᾶς ἐνώσῃ ὅπως κολλοῦν τὰ σκινιδώματα τῶν τοίχων, ὁ εἰς ἐξ ὑμῶν θὰ συστκλῇ καὶ ὡς χλωρὸν ξύλον θὰ ζαρῶσῃ, θὰ ζαρῶσῃ.

ΓΕΛ. (ἰδία.) Νομίζω πῶς θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ στεφανωθῶ ἀπ' αὐτὸν, παρὰ ἀπὸ ἄλλον, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ μᾶς στεφανώσῃ καλῶς, καὶ ἂν δὲν στεφανωθῶ καλῶς, θὰ ἔχω ἀργότερα μὲν καλὴ πρόφαι ν' ἀφήσω τὴν γυναῖκά μου.

ΙΑΚ. Ἐλθέ μαζί μου καὶ ἀκουσεν τὰς συμβουλὰς μου.

ΓΕΛ. Ἐλκε γλυκεῖα Ὀδριά. Χαῖρε παπᾶ Ὀλδιέρε· ὄχι, ὅπως λέγει τὸ τραγοῦδι.

«ὦ γλυκὺς Ὀλιβιέρε
 «ὦ καλὸς Ὀλιβιέρε !
 «Μὴ μ' ἀφήσης ὀπισθὲν σου
 «Ἀλλὰ φύγε, φύγε ἀπ' ἐδῶ
 «Ἀδειάζε μας τὴν γωνιά
 «Δὲν θέλω νὰ στεφάνωθῶ
 «Παππᾶ μου ἀπὸ σένα.

ΣΙΡ ΟΛΙΒ. Ἀδιάφορον. Οὐδέποτε οἱ σαρκαπτοὶ τῶν φαντασιοπλήκτων τούτων ἀνοήτων θὰ μὲ ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός μου.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Τὸ Δάσος.

Εἰσέρχεται ἡ ΡΟΖΑΛΙΝΔΑ καὶ ἡ ΚΕΛΙΑ.

ΡΟΖ. Μὴ μοῦ λέγῃς τίποτε πλέον. Θὰ κλαύσω.

ΚΕΛ. Κλαῦσον, ἀλλὰ συλλογίσθητι, ὅτι τὰ δάκρυα δὲν ἀρμόζουν εἰς ἄνδρα.

ΡΟΖ. Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀφορμὴν νὰ κλαίω ;

ΚΕΛ. Ἀφορμὴν τόσον καλὴν, ὅσον δύναται τις νὰ ἐπιθυμήσῃ κλαῦσον λοιπόν.

ΡΟΖ. Καὶ αὕτῃς τῆς κόμης του τὸ χρῶμα εἶναι πλαστόν.

ΚΕΛ. Ὀλίγον μελανοτέρη ἀπὸ τὴν κόμην τοῦ Ἰούδα. Μὰ τὸν Θεὸν τὰ φιλήματά του εἶνε τέκνη τοῦ Ἰούδα.

ΡΟΖ. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἡ κόμη του εἶνε χρώματος ὠραίου.

ΚΕΛ. Χρώματος ἐξαιρετοῦ· τὸ καστάνον εἶνε ἀναμφιλέκτως τὸ ἀριστον χρῶμα.

ΡΟΖ. Καὶ τὰ φιλήματά του περιέχουν τόσην ἀγιότητα, ὅσην ἡ ψυχὴ τοῦ ἁγίου ἄρτου.

ΚΕΛ. Ἐχει ἀγοράσει ἐν ζεύγος παλαιῶν χειλέων Ἀρτέμιδος· οὐδὲ φίλημα κυλογρχίης ἐκ τῶν τῆς ἀδελφότητος τοῦ χειμῶνος εἶνε ἀγιώτερον.

ΡΟΖ. Ἀλλὰ δικτὶ ὠρκίσθη ὅτι θὰ ἤρχετο σήμερον τὸ πρῶτ', καὶ δὲν ἔρχεται ;

ΚΕΛ. Ὡ βεβαίως δὲν εἶνε εἰλικρινής.

ΡΟΖ. Νομίζεις ;

ΚΕΛ. Ναί· πιστεύω ὅτι δὲν εἶνε οὔτε βαλκαντιόμορος, οὔτε ζωακλόπος· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ἐρωτικὴν αὐτοῦ πίστιν νομίζω ὅτι εἶνε τόσον κενὴ ὅσον ἀνεστραμμένον ποτήριον, ἢ ὡς σκωληκόβρωτον κάδον.

1 Παλαιὰ χειροῤῥα μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Josephus ἤσχιζε διὰ τῶν λέξεων τούτων,

ΡΟΖ. Δὲν εἶνε πιστὸς εἰς τὸν ἔρωτα ;

ΚΕΑ. Ναί· ὅταν εἶνε ἐρωτευμένος· ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν εἶνε.

ΡΟΖ. Τὸν ἤκουσας ὅμως ὀρκιζόμενον καθ' ὅτι ἦτο.

ΚΕΑ. « ἦτο » δὲν εἶνε « εἶνε »· ἄλλως τε ὁ ὅρκος τοῦ ἐρασττοῦ δὲν ἔχει περισσοτέραν βικρύτητα ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ οἶνοπώλου, ἀμφότεροι ἐπιβεβαιοῦσι ψευδεῖς λογαριασμούς. Ὑπηρετεῖ τὸν δοῦλα πατέρα σου ἐδῶ εἰς τὸ δάσος.

ΡΟΖ. Συνήντησα χθὲς τὸν δοῦλα καὶ ὁμίλησα ἐπὶ μακρὸν μετ' αὐτοῦ· μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς οἰκογενείας μου· τῷ εἶπον ὅτι εἶνε τόσον καλὴ ὅσον καὶ ἡ ἰδική του· ἐγέλασε καὶ μὲ ἀφῆκε ν' ἀπέλθω. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ ὁμιλῶμεν περὶ πατέρων, ὅταν ὑπάρχη Ὁρλάνδος ἐν τῷ κόσμῳ ;

ΚΕΑ. Ὡς εἶνε λαμπρὸς ἄνθρωπος! γράφει λαμπροὺς στίχους, διμυλεῖ λαμπρὰ, ὀρκίζεται λαμπροὺς ὅρκους, θραύει αὐτοὺς γενναίως ἐνώπιον τῆς ἐρωμένης του, καὶ ὡς ἐλεεινὸς μονομάχος κεντᾷ μόνον τὴν μίαν πλευράν τοῦ ἵππου του καὶ θραύει ἀδεξίως τὸ δόρυ του. Ἀλλὰ πᾶν οὐτινος ἐπιδίδκει ἡ νεότης καὶ ὁδηγεῖ ἡ τρέλλα εἶνε γενναῖον. (Ποῖος ἔρχεται ;)

Εἰσέρχεται ὁ ΚΟΡΙΝΝΟΣ.

ΚΟΡ. Κυρίως... κύριε· συχνὰ ἠρωτήθητε διὰ τὸν βροχὸν ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐπικραπονεῖτο ὅτι ἦτο ἐρωτευμένος· ἐκεῖνον ποῦ ἴδετε νὰ κἀθετε πλησίον μου εἰς τὰ χόρτα καὶ νὰ ἐπικινῇ τὴν ὑπερήφανον καὶ ἀκατάδεκτον βροσκοπούλαν τὴν ἐρωμένην του.

ΚΕΑ. Ἐ τί ἔγινε.

ΚΟΡ. Ἄν θέλετε νὰ ἰδῇτε μίαν πραγματικὴν σκηνὴ μετὰ τοῦ ὡχροπρόσωπου ἀληθινοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ ζωηροῦ (πυροῦ) χρώματος, τοῦ σαρκωτοῦ καὶ τῆς ἀγερώχου ὑπεροφίας, ἔλθετε ὀλίγα βήματα ἀπ' ἐδῶ, καὶ θὰ σὰς ὁδηγήσω ἂν θέλετε νὰ ἰδῇτε τὸ θέαμα.¹

ΡΟΖ. Ὡς, ἔλθετε, ἃς ὑπάγωμεν· ἡ θέα τῶν ἐραστῶν τρέφει τοὺς ἐρῶντας. Ὁδήγησέ με εἰς τὸ θέμα τοῦτο, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ λάβω ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν κωμωδίαν των (εἰσέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ἄλλο μέρος τοῦ δάσους.

Εἰσέρχεται ὁ ΣΙΑΒΙΟΣ καὶ ἡ ΦΟΙΒΗ.

ΣΙΑΒΙΟΣ. Μὴ μὲ περιφρονῇς, μὴ, γλυκεῖά μου Φοίβη. Εἰπέ ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷς, ἀλλ' ὅχι μὲ τόσῃν πικρίαν. Καὶ αὐτὸς ὁ δῆμιος τοῦ ὁποίου ἡ καρδίκα ἔχει σκληρυνθῇ ἀπὸ τὸ σύνηθε· αὐτῷ θέαμα τοῦ θανάτου δὲν ἀφί-

¹ Between the pale complexion of true love and the red glow of scorn and proud disdain. Τὸ ὄρος τοῦ ποιμένου εἶνε τόσον ὑψηλόν, ὥστε κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ τηρηθῇ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ μεταφράσει.

νει τὸν πέλεκυν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ κεκλιμένου λαίμου, πρὶν ἢ ζητήσῃ συγχώρησιν. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἦσαι σκληροτέρα ἀπὸ ἐκεῖνον ὁ ἔποτος περνᾷ τὴν ζωὴν του σκοτώνων ἀνθρώπους;

ΦΟΙΒΗ. Δὲν ἤθελα νὰ εἰμαι δῆμιός σου· σὲ ἀποφεύγω διότι δὲν θέλω νὰ σὲ βλάψω· μοῦ λέγεις πῶς τὰ ῥάτια δολοφονοῦν. Αὐτὸ δὲ πάλιν εἶνε νόστιμο, εἶνε ἀπὸ τ' ἄγροφα· τὰ ῥάτια τὸ πλέον ἀδύνατον καὶ πλέον τρυφερὸν προῖγμα τοῦ κόσμου, ποῦ κλείουν τὰ δειλά των παρὰ θυρα καὶ εἰς τὰ μικρότατα μόρια, νὰ ὀνομάζωνται τύρκνοι, σφαγεῖς, δολοφόνοι! Νὰ ἐγὼ σὲ ἀγριοκυττάζω μὲ ὅλη μου τὴν καρδίᾳ· ἂν τὰ ῥάτιά μου ἤμποροῦν νὰ πληγώσουν, ἄς σὲ σκοτώσουν. Προσποιήσου τώρα ὅτι λιποθυμεῖς, πέσε κατὰ γῆς· ἂν ὁμῶς δὲν εἴμπορεῖς, τότε ἐντροπή, ἐντροπή σου! νὰ ψεύδῃς καὶ νὰ λέγῃς ὅτι τὰ ῥάτιά μου εἶνε δολοφόνοι! Δεῖξέ μου τώρα τὴν πληγὴν ὅπου σοῦ ἔκαμν τὰ ῥάτιά μου. Κεντήσου μὲ μίαν βελόνη, καὶ θὰ ἴδῃς καὶ θὰ μείνῃ τὸ σημεῖον· στηρίξου εἰς ἓνα καλάμι καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ἡ καλάμη σου θὰ φέρῃ δι' ὀλίγας στιγμὰς τὰ σημεῖα· ἀλλὰ τὰ βλέμματα ποῦ ἔρριψα ἐπάνω σου δὲν σὲ ἔβλαψαν, καὶ εἶμαι βεβαίᾳ ὅτι τὰ ῥάτια δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ βλάψουν.

ΣΙΑ. ὦ ἀγαπητὴ μου Φοῖβη! ἂν κάμμικ ἡμέρα—καὶ ἴσως πλησιάζει—σὲ σαγηνεύσει κανὲν ἀνθρώπο πρόσωπον, τότε θὰ μάθῃς τὰς ἀοράτους πληγὰς τὰς ὁποίας προξενοῦν τὰ κοπτερὰ βέλη τοῦ ἔρωτος.

ΦΟΙΒ. Ἀλλ' ἕως τότε, μὴ μὲ πλησιάζῃς· ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, εἴμπορεῖς νὰ μὲ λυπῇς καὶ νὰ μὲ περιγελᾷς ἀσπλαγγχνως, διότι κ' ἐγὼ ἕως τότε θὰ εἰμαι ἀσπλαγγχνος μὲζού σου.

ΡΟΖ. Καὶ δικτὶ σὲ περκακλῶ; Ποῖα μητέρα σὲ ἐγέννησεν, ὥστε νὰ ὑβρίζῃς τοὺς δυστυχεῖς καὶ νὰ χαίρειται οὕτω πως; Νομίζεις ὅτι ἐπειδὴ δὲν εἶσαι εὐμορφη—διότι μὴ τὸν θεὸν δὲν βλέπω τὴν ὡραιότητά σου, ὅπως δὲν βλέπω οὐδὲ τὴν κλίνην μου εἰς τὸ σκότος—πρέπει διὰ τοῦτο νὰ ἦσαι ἀλαζὼν καὶ ἀσπλαγγχνος; Ἢ, τί σημαίνει τοῦτο; διατὶ μὲ περκατῇς; εἰς σὲ βλέπω ὅ,τι καὶ εἰς τὸ κοινότατον πλάσμα τῆς φύσεως. Μὴ τοὺς θεοὺς φαίνεται ὅτι σκοπεύει νὰ σαγηνεύσῃ καὶ τοὺς ἰδικούς μου ὀφθαλμούς; ὅχι, ὅχι. μὴ ἐλπίζῃς τοιοῦτόν τι, ὃ ὑπερήφανος κυρά. Οὔτε τὰ μαῦρα βλέφαρά σου, οὔτε ἡ ὡς μαύρη μέταξά κόμη σου, οὔτε οἱ μέλανες ὀφθαλμοί σου, οὔτε ἡ γαλακτώδης πνευρία σου θὰ δυνήθωσι νὰ ὑποδουλώσωσι τὴν ψυχὴν μου οὕτως, ὥστε νὰ μὲ καταστήσωσι λάτριν σου. Σὺ δὲ βροκὲ ἀνόητε, δικτὶ τὴν ἀκολουθεῖς ὡς ὑγρὸς νότος μεστὸς ἀνέμου καὶ βροχῇ; Ὡς ἀνὴρ εἶσαι γιλιάκις εὐμορφότερος ἐκείνης ὡς γυναικὸς. Ἐνεκα ὑμῶν τῶν ἀνοήτων πληροῦται ὁ κόσμος δυσειδῶν παιδίων. Σὺ τὴν κολλακεύεις, ὅχι τὸ κάτοπτρόν της· εἰς σὲ κατοπτριζομένη βλέπει ἐκυτὴν ὡραιοτέραν παρ' ὅσον τὴν δεικνύουσι τὰ χαρακτηριστικά της. Γνώρισε τὸν ἐκυτόν σου, κυρά μου· γονάτισε, νήστευσε καὶ εὐχαρίστησε

τὸν θεόν, διότι ἀγαπᾶται ἀπὸ ἀγαθὸν ἄνθρωπον· σοῦ λέγω δὲ κατ' ἰδίαν, ὡς φίλος· ἀπώληθητι ὅταν εὖρης εὐκχαρίων, δὲν εἶται διὰ κάθε ἀγοράν. Ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τούτου, ἀγάπη αὐτὸν καὶ δέξαι τὴν πρότασίν του. Ὁ ἄσχημος καθίσταται ἀτιμητότερος, ὅταν εἶνε σκώπτῃς. Λάβε λοιπὸν αὐτὴν βοσκέ. Χαίρετε.

ΦΟΙΒ. Χαριτωμένε νέε· μάλωνέ με σὲ παρκαλῶ ἐπὶ ἓνα χρόνον δικρῶς· προτιμῶ ν' ἀκούω τὰς ἐπιπλήξεις σου, παρὰ τὰς ἐρωτικὰς ἐκφράσεις τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

ΡΟΖ. (πρὸς τὴν Φοίβην) Ἐκεῖνος μὲν ἠράσθη τῆς δυσμορφίας σου (πρὸς τὸν Σίλβιον) αὕτη δὲ τῆς ὀργῆς μου. Ἄν τὸ πρῶγμα ἔχη οὕτω, ὁσάκις θὰ σοὶ ἀποκρίνεμαι δι' ἀγρίων βλεμματίων, θὰ τὴν πεπερίζω μὲ πικροὺς λόγους (πρὸς τὴν Φοίβην) διὰ τί μὲ παρατηρεῖς οὕτω πως;

ΦΟΙΒ. Ὅχι μὲ κακὸν σκοπόν.

ΡΟΖ. Μὴ μὲ ἐρωτευθῇς σὲ παρκαλῶ, διότι εἶμαι κιβδηλότερος καὶ ἀπὸ τοὺς ὄρκους ἀκόμη ἐκείνους οἵτινες γίνονται ἐν ὥρᾳ μέθης. Ἐκτὸς τούτου, δὲν σὲ ἀγκυλῶ· ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς τὸ σπῆτί μου, εἶνε ἐδῶ πλησίον τοῦ ἐλαϊῶνος. Θὰ ἔλθῃς ἀδελφή; βοσκέ μὴ τῆς χαρίτζης κάστανα. Ἐλθέ ἀδελφή. Βοσκοπούλα, βλέπε τον μὲ γλυκύτερα μάτια, καὶ μὴ εἶσαι τόσον ὑπερήφανος. Καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἂν ἠδύνετο νὰ σὲ ἴδῃ, κανένα ἢ ὄρκους δὲν θὰ ἠπάτα ὡς αὐτόν. Ἐμπρὸς, ἃς ὑπάγωμεν εἰς τὰ πρόβιατά μας. (Ἐξέρχεται ἡ Ροζαλίδα, ἡ Κελία καὶ ὁ Κόρινος)

ΦΟΙΒ. Τώρα, ὦ μακαρίτη βοσκέ, ἀνγνωρίζω τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων σου.¹ «Τίς ἐρχστής δὲν ἠράσθη μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα;»

ΣΙΑ. Ἀγαπητὴ Φοίβη.

ΦΟΙΒ. Ἐ, τί λέγεις Σίλβιε;

ΣΙΑ. Λυπήσου με γλυκειά μου Φοίβη.

ΦΟΙΒ. Σὲ λυποῦμαι καλέ μου Σίλβιε.

ΣΙΑ. Τὴν λύπην πρέπει νὰ παρκαλουθῇ ἡ παρηγορία. Ἄν λυπῆσαι διὰ τὰ ἐρωτικὰ βότανκα, δός μου τὴν ἀγάπην σου, καὶ τότε καὶ ἡ λύπη καὶ τὰ βότανά μου ἐξαφανίζονται.

ΦΟΙΒ. Ἐχεις τὴν ἀγάπην μου, δὲν εἶνε πρῶγμα φιλόανθρωπον;

ΣΙΑ. Ἦθελε νὰ ἦσαι ἰδική μου.

ΦΟΙΒ. Ἄ, αὐτὸ θὰ ἦτο ἀπληστής. Ἦτο καὶρὸς ποῦ σὲ ἐμισοῦται. Καὶ ὅμως ὄχι ὅτι σὲ ἀγκυλῶ, ἀλλ' ἐπειδὴ ὀμιλεῖς τόσον καλὰ τὴν γλῶσσαν τῆς ἀγάπης, ἡ συντροφία σου, ἡ ὁποία ἕως τώρα μοῦ ἦταν ἐνοχλητικὴ, εἶνε τώρα ὑποφερτή· θὰ σοῦ ἀναθέσω καὶ μίαν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ μὴ περιμένης ἄλλην ἀμοιβὴν, ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ μὲ ὑπηρετῇς.

¹ Ὁ ὑπαινιττόμενος ποιητὴν εἶνε ὁ Χριστοφόρος Μαρλιώ ἀποθανὼν τῇ 4 Ἰουνίου 1593, οἱ δὲ ἀναφερόμενοι στίχοι εἶνε ἐκ τοῦ ποιήματός του «Πρὸς καὶ Λέανδρον», δημοσιευθέντος τῷ 1598. — Wright.

ΣΙΑ. Τόσον ἱερὸν καὶ τόσον τελείον εἶνε ἡ ἀγάπη μου, τόσον δὲ ὀλίγη ἡ εὐνοία τὴν ὁποίαν μοῦ δεικνύεις, ὥστε θὰ θεωρήσω ἄφρονον θερισμὸν, ἂν ὀπισθεν ἐκείνου ὁ ὁποῖος θερίζει, ἢ μπορέσω νὰ σταχυολογήτω. "Αἴνε λοιπὸν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ σοῦ διαφρεύῃ καὶ ἐν μειδίᾳ μου, καὶ τοῦτο μοῦ ἄρκει διὰ νὰ ζῶ.

ΦΟΙΒ. Γνωρίζεις τὸν νέον ὁ ὁποῖος μοῦ ὠμίλησε πρὸ ὀλίγου;

ΣΙΑ. "Οχι πολὺ καλὰ, ἀλλὰ τὸν συνήνησα πολλάκις. Εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἠγόραζε τὴν καλύβην καὶ τὰς βουκίας ποῦ εἶχεν ἄλλοτε ὁ γέρον Κάρολος.

ΦΟΙΒ. Μὴ νομίσῃς ὅτι τὸν ἀγαπῶ ἐπειδὴ ἐρωτῶ δι' αὐτόν. Εἶνε προπετὲς παιδίον· καὶ ὅμως ὁμιλεῖ καλὰ. Ἀλλὰ τί μὲ μέλλει διὰ τὰ λόγια; καὶ ὅμως τὰ λόγια κἀμνουν καλὰ, ὅταν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὰ λέγει, εὐχαριστεῖ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τ' ἀκούουν. Εἶνε εὐμορφος νέος, ὅχι πολὺ εὐμορφος, ἀλλὰ βέβαιον εἶνε ὑπερήφανος· καὶ ὅμως ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ταιριάζει. Θὰ γίνῃ ὥρατος ἄνδρας, τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχει εἶνε τὸ χρῶμα του, καὶ ἂν ἡ γλῶσσά του πληγόνει, τὰ ῥήματά του γικτρεύουν γρηγορότερον. Δὲν εἶνε πολὺ ὑψηλός, καὶ ὅμως διὰ τὴν ἡλικίαν του εἶνε ὑψηλός· τὰ σκέλη του εἶνε ἔτσι καὶ ἔτσι, καὶ ὅμως εἶνε καλὰ. Τὰ χεῖλη του εἶχον ὥρατον κόκκινον χρῶμα, ὀλίγον ζωηρότερον καὶ ἀνθηρότερον ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἔχρωματίζε τὸ πρόσωπόν του. Ἦτον ἀκριβῶς ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ καθαροῦ κοκκίνου καὶ τοῦ ὀλίγον ἀνοιχτοῦ ροδίνου. Ἐπάρχουν γυναῖκες, Σίλβιε, αἱ ὁποῖαι ἂν τὸν εἶχαν παρατηρήσει μὲ τὴν προσοχὴν ὅπως ἐγώ, σχεδὸν θὰ τὸν ἐρωτεύοντο. Ἀλλὰ, ὅσον δι' ἐμέ, οὔτε τὸν ἀγαπῶ, οὔτε τὸν μισῶ· καὶ ὅμως ἔχω μεγαλειτέραν ἀφορμὴν νὰ τὸν μισῶ παρὰ νὰ τὸν ἀγαπῶ. Τί δικαίωμα εἶχε νὰ μὲ μαλώσῃ; Εἶπε πῶς τὰ ῥήματά μου εἶνε μαῦρα, καὶ μαῦρα τὰ μαλλιά μου, καὶ τώρα ἐνθυμούμαι ὅτι μὲ ἐπεριφρόνει. Ἀπορῶ πῶς δὲν τοῦ ἀπεκρίθην. Ἀλλὰ δὲν πειράζει· δὲν ἐξοφλεῖ κανεὶς ὅ,τι ἀναδύλλει. Θὰ τοῦ γράψω ἓνα περιπαικτικὸν γράμμα, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ φέρεις· θέλεις Σίλβιε;

ΣΙΑ. Ἀκοῦς ἐκεῖ; ἀμέτω; Φοίβη.

ΦΟΙΒ. Θὰ τὸ γράψω ἀμέτω; τὸ περιεχόμενον εἶνε εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου. Θὰ τοῦ γράψω ὀλίγον, ἀλλὰ ἐγγικτικά. "Ελα μαζί μου Σίλβιε. (ἐξέρχονται.)